

sige, at det havde sin naturlige Aarsag deri, at efterhaanden som den daværende Indenrigsminister arbejdede sig frem i Forslaget, saa han, hvor nødvendigt det var, at han fik Vurderingen pr. 1. Januar 1924 som Udgangspunkt for de Overvejelser, han skulde foretage, thi da vilde man for første Gang have en Vurdering af Grundene, hvilende paa den Forudsætning, at der skulde svares Skat efter Vurderingen. Det er jo tillige aldeles klart for alle, som beskæftiger sig med Skattespørgsmaal, at for Kommunerne betyder Skat af fast Ejendom langt mere, end den betyder for Staten, og der er ved den kommunale Beskatning overordentlig mange sammensatte Forhold, som vil være at tage i Betragtning, naar man skal lovgive paa dette Omraade. Jeg tror da ogsaa, det vil give Anledning til overordentlig mange Overvejelser i Udvalget, og jeg nærer ingen som helst Tvivl om, at den højtærede Indenrigsminister vil være os behjælpelig med at faa fremskaffet alt det Materiale, vi har Brug for i saa Henseende, ligesom han sikkert selv vil deltage i disse Overvejelser. Derfor var det, at dette Lovforslag ikke kom frem. I øvrigt tør jeg sige, at det Udkast, som den daværende Indenrigsminister havde udarbejdet, og som jo blev udsendt til de kommunale Hovedorganisationer, vandt disse Billigelse, i hvert Fald i Hovedsagen.

Om selve Spørgsmaalet, Grundskyld, er der jo mange Anskuelse, og de svinger i en stor Skala lige fra de mest højspændte Forventninger om, hvad en saadan Reform vil kunne bevirke, og til almindelig jævne Betragtninger over, hvad man overhovedet kan opnaa ved en retfærdig Grundbeskatning. For Venstres Vedkommende vil jeg da sige, at vi gaar til Behandlingen af dette Lovforslag ud fra den Forudsætning, at vi vil være med til at skabe et saa retfærdigt og ligeligt Grundlag for Paaligningen af Grundskatter, som det er muligt. Vi ønsker under de Forhandlinger, der skal foregaa om den Lov, som muligvis kan komme ud deraf, at medvirke til, at Grundlaget bliver ligeligt og retfærdigt, saa vidt det er muligt. Jeg mener at kunne sige med Rette, at den Skat paa fast Ejendom, vi har i Øjeblikket, trænger til Ændringer netop i denne Henseende, og derfor er vi villige til at gaa ind i Forhandlinger.

Der tales saa overordentlig meget om den sociale Virkning af Grundskylden. Jeg har en Gang spurgt en af Ordførerne ved Forhandlingen om Lovforslaget angaaende Grundskat til Staten, naar den sociale Virkning af Grundskylden kunde

tænkes at indtræde; det vil sige, med hvilken Promille den vilde indtræde. Jeg fik ikke noget virkeligt Svar, og jeg tror, ingen kan give et saadant Svar. Man siger, at man kan faa Jord paa Hjernen, og at man kan faa Mergel paa Hjernen, og jeg er bange for, at man ogsaa kan faa Ordet „social“ paa Hjernen. Jeg har set efter hos Byskov, hvad „social“ betyder, og han siger, det er et latinsk Ord, der kommer af „socius“, det vil sige Forbunds-fælle eller Fælle, og angaar det borgerlige Samfund og dets Selskabsformer. Kunde man ikke i dette Land enes om at lægge dette fremmede Ord — jeg tror, Begtrup en Gang har sagt: afskyelige fremmede Ord — til Side og bruge Ordet „folkelig“ i Stedet for, thi det er i Virkeligheden det, man mener med dette Ord; en „social“ Reform er en folkelig Reform, Jeg vilde, som sagt, meget ønske, at man lagde dette Fremmedord bort, som vistnok ingen i Almindelighed forstaar, i alt Fald ikke de af os, der ikke har læst Latin. Men Ordet „folkelig“, det forstaar vi, det udtrykte tidligere meget godt, hvad man ønskede, naar man vilde komme den almindelige Befolkning til Hjælp — saa var det en folkelig Reform, man vilde have, og ikke en social. Jeg vil derfor meget henstille, at man i Fremtiden afstaar fra at tale om „social Virkning“ og taler om den „folkelige Virkning“. Dette her var imidlertid kun en indskudt Bemærkning, men jeg vil i Tilslutning hertil sige, at den folkelige Virkning af en saadan Lov, som her er Tale om, tidt bliver spændt op til en Højde, som ikke har nogen som helst Rimelighed for sig, og jeg maa have Lov til at sige, at de, der venter, at Indførelse af Grundskyld er en Reform, der vil kunne helbrede alle folkelige Brøst og i Virkeligheden føre os ind i en fuldstændig ny Tid, tager overordentlig stærkt fejl. Jeg har den Tillid til den nuværende højtærede Indenrigsminister, at han ikke nærer saadanne Tanker, han mener sikkert, det kan være en meget god Reform, men at den skulde kunne være saa helbredende, at den udretter alt, det tror han sikkert ikke.

Jeg spurgte, som jeg allerede har sagt, i sin Tid det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen om, hvornaar han mente, den sociale Virkning af Grundskylden vilde indtræffe, og han sagde følgende — med den højtærede Formands Tilladelse maa jeg maaske oplæse det, det var i 1921 og staaer i Folketingstidende Sp. 3327: „Hvis de nuværende Ejendomsskatter til Stat, Amt og Kommune bliver omlagt fra at være